Familien Robinson

Familien Robinson

Nå løsner det for Disney i tre digitale dimensjoner. Familien Robinson er både underholdende og vellaget. Kan Pixar-effekten ha slått inn allerede?

Meet the Robinsons
Stephen J. Anderson
Walt Disney Pictures
2007
Buena Vista
16:9 Fullskjerm (1,78:1)
Dolby Digital 5.1
91 min.
2

5

Family ties

Disneys ferd inn i tre digitale dimensjoner har vært alt annet enn problemfri. Så langt har behovet for å etterfølge den digitale trenden i filmbransjen ført til to middelmådige fullblods Disney-filmer, i form av (2006) Sjørg en rekke TV-produksjoner hvor kjente karakterer blir blåst opp til en tredje dimensjon, som i *Mikkes klubbhus* eller *Mine venner Tigergutt og Brumm*. Direkte pinlig har enkelte av disse produksjonene vært og avslørt at Disney ikke lenger leder den tekniske utviklingen.

Derfor var mine forventninger skrudd i bunn da *Familien Robinson* dukket opp som seneste digitale forsøk fra Disney. Ikke bare skulle man takle digital 3d-animasjon, nå skulle man også i hovedsak ha mennesker i hovedrollene. En utfordring Pixar utsatte (2004) ett tilåre utg eksperimentering med teksturer og bevegelsesteknikk. Riktignok er karakterdesignen i *Familien Robinson* såpass aparte at animatørene slipper unna med mindre realistiske bevegelsesmønstre, men filmen er likefullt en kraftanstrengelse rent teknisk.

Hovedproblemet til de to foregående 3d-dataanimerte langfilmene fra Disney har vært alt for svake manus og tafatt karakterdesign. Takk og lov for at *Familien Robinson* bryter denne trenden og leverer en historie, som riktignok ikke er banebrytende, men jeg lo i det minste flere ganger underveis. Karakterene bidrar også til å gjøre filmen severdig selv om det til tider låner i overkant mye av andre kjente figurer fra animasjonsuniverset. Setter man disse betenkelighetene til side, er Familien Robinson en overraskende severdig film.

I
*Familien Robinson*n møter vi Lewis som vokser opp på et barnehjem etter å ha blitt etterlatt som baby av en fortvilet mor. Lewis viser seg å være en svært så oppfinnsom gutt, men til tross for sin gryende genialitet, har han ennå ikke funnet en familie som vil adoptere ham. For å få se morens ansikt én gang til, konstruerer Lewis en maskin som gjør det mulig å projisere sine egne minner på en skjerm. Eksperimentet går åt skogen og da alt virker håpløst, dukker guttungen Wilbur opp og påstår at han kommer fra fremtiden.

Så følger en heseblende og meget underholdene reise til fremtiden, hvor Lewis må hjelpe Wilbur med å rette opp en blemme i tidshorisonten. Reisen til fremtiden gir Lewis muligheten til å hilse på den skrullete familien til Wilbur og oppleve hvordan det er å ha en egen familie. Og hele tiden jaktes de av den mystiske mannen med bowlerhatt.

Familien Robinson er ingen banebrytende film, men for Disney er dette et soleklart steg i riktig retning. Det virker som om manusforfatterne har slått seg mer løs og leverer en fantasirik fortelling med fantastiske karakterer. Filmen er spekket med snurrige påfunn, hvor syngende frosker, bakvendtgamliser og elendige buktalere, kun er noen av ingrediensene. Selv musikken sitter som et skudd denne gangen. Ikke bare har Disney hyret Danny Elfman (Tim Burtons hoffkomonist) til å komponere musikk, de har også fått med seg en kredibel musiker som Rufus Wainright til å levere et par låter. Imponerende!

Det er i stor grad karakterene, basert på William Joyce? bok
A Day with Wilbur Robinson, som gir grobunn for komikk og stor underholdningsverdi. Min soleklare favoritt er bowlerhattmannen, som fremstilles så håpløst klumsete når han skal være på sitt ondeste. Karakterdesignen er ikke milevis unna Paul Berry?s
Sandman, men det er tilgivelig. Jeg har større problemer med roboten Carl som er en hengslet versjon av George Lucas? C-3PO.

Familien Robinson har blitt en underholdende film, men ikke for hele familien. Historien som brettes ut er fengende, men blir nok for komplisert for de aller yngste. Det byttes mellom fremtid, nåtid og fortid i ett slitent renn og det skal noe til å henge med i svingene. Humoren er til tider nokså avansert, slik at de aller yngste får nøye seg med å forundres over alle de rare karakterene og deres pussige påfunn. Når filmen starter er Lewis 12 år og det er muligens den primære målgruppen for filmen. Men selv som 30-something moret jeg meg godt.

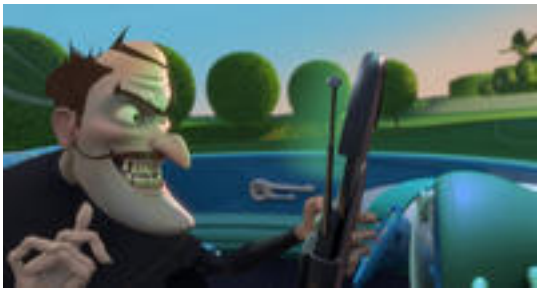

Utgivelsen:

Familien Robinson holder jevnt over god kvalitet som utgivelse. Lyden presenteres i Dolby Digital 5.1 og leverer som forventet. Bildet formidles i 16:9-format, men holder ikke den vanlige kvaliteten fra Disney. I scener med mye action blir konturer uskarpe - eksempelvis blir hårmanken til Lewis til en utvasket dott når han farer av gårde sammen med Wilbur.

Utgivelsen er relativt rikt utstyrt når det kommer til ekstramaterialet. Regissør Stephen Anderson dukker opp på kommentarsporet og gjør en grei innsats. Ikke noe spektakulært og han kunne nok godt trengt litt selskap i studio for å få litt mer dynamikk i kommenteringen. Ellers blir vi servert de sedvanlige utelatte scenene, dokumentarer, musikkvideoer og spill.

En god utgivelse av en overraskende underholdende film.

Anmeldt av Tom-Erik Lønnerød, 07.12.07

Takk til Buena Vista for anmeldereksemplar.

Ja
robinson_cover;